

Livius: Ab urbe condita Lib. I. XVI.cap.

Azt mondják, /1/ hogy egyetlen embernek a bölcsessége is hihetővé teszi ezt a dolgot (ti. a híresztelést). (3) Ugyanis Proculus Iulius, miután a város a királya utáni vágyakozás miatt nyugtalankodott, /8/ és neheztelt az atyákra, /2/ a hagyomány szerint /1/ a valóban komoly eseménynek tekintélyes tanúja /5/ a nép előtt beszélt. Így szólt: „Polgárok, ennek a városnak az (alapító) atyja, Romulus ma hajnalban az égből hirtelen leszállva megjelent előttem. /8/ Akkor a rémülettől megdöbbenve tisztelettel megálltam esdve (könyörögve) kérve, /8/ hogy legyen szabad rátekintennem szemtől szembe, /3/ ő így szólt: ’Menj, vidd hírül a rómaiaknak, /4/ az égilakók azt akarják, /2/ hogy az én Rómám a földkerekség feje (vezetője) legyen; /5/ ezért gyakorolják a katonáskodást, /4/ tartsák észben, /4/ és úgy adják tovább utódaiknak, /6/ hogy semmiféle emberi hatalom sem lesz képes szembeszállni a római fegyverekkel!’ /8/ Ezeket mondva eltűnt a magasban” /5/ - szólt (Proculus Iulius). /1/ Csodálatos, mennyire hittek annak az üzenetet hozó férfinak, /8/ és mennyire enyhült a Romulus utáni vágyakozás a népben és a hadseregben, /10/ miután a halhatatlanság hite igazolódott. /4/